

SPOUSTA HUMORU KAŽDÝ DEN

Rozhovor s dramaturgyní a lektorkou odborné poroty Janou Sloukovou

Věnoval ses někdy amatérskému divadlu?

Úplně se stydím to přiznat na téhle přehlídce, ale nevěnovala. Nikdy jsem se s amatérským divadlem nepotkávala, nechodila jsem do dramátku nebo nějakého souboru. Ani mí rodiče. Takže jsem k tomu přišla jako slepá k houslím.

Jak se tedy stalo, že ses po střední škole vrhla na divadlo?

Měla jsem to složité, nejdříve jsem studovala češtinu-němčinu s tím, že budu učitelka. Pak na filozofické fakultě s tím, že budu bádat. Pak se mi stalo, a já to v životě mívám přes různé chlápky, že jsem se nejdříve platonicky zamilovala do jednoho kluka, který studoval na DAMU režii. Začala jsem se o divadlo zajímat a zeptala jsem se ho, na co mám v Praze zájít. Doporučil mi Stryčka Váňu v Divadle na Zábřadlí. Koupila jsem dva lístky a těšila se, že s ním vyrazím. Jenže on mi napsal, že na víkend jede za rodiči, a já jsem stála sama před divadlem s lístky. Ale vešla jsem do divadla a přede mnou se otevřel svět zázraků. Začala jsem na Zábřadlí chodit víc a víc a seznámila se i s lidmi od divadla. Tak jsem si dala přihlášku na DAMU na teorii a kritiku, protože jsem si vůbec nemyslela, že bych měla na to se dostat na dramaturgii a režii. Obor se na DAMU otevíral a nás vzali dvě. Spolužačka se zároveň dostala na dramaturgii-režii. Udělali nám rozvrh tak, aby ona stíhala oba obory. Takže jsem i já chodila na některé předměty s ní. Tam se asi cosi projevilo, protože pedagogové Jan Nebeský a Daria Ullrichová přišli s tím, že ve mně vidí potenciál a nabídli mi udělat přestupové zkoušky. Já je udělala a takhle to dopadlo.

Vidíš, už máš kontakt i s amatérským divadlem.

Vzpomeň si, co sis myslela, když ti Simona Bezoušková zavolala a nabídla ti práci lektorky v porotě Pikniku?

Šíleně mě to těšilo, ale zároveň jsem hned říkala, že mám malinko strach, protože jsem takovým způsobem nikdy nepracovala. V žádné porotě čehokoli jsme nebyla. Simona mi říkala, že to nevadí, že se nebojí. Jsem ráda, že se nebála a já už se teď vlastně taky nebojím.

A po těch několika dnech v lektorském sboru - je pro tebe něco šokem, překvapením?

Jsem úplně šťastná, čekala jsem, že to bude fajn, ale že to bude až tak fajn, mě překvapilo. Je skvělé vidět nadšení všech lidí, jejich přístup k tomu, co jim na rozbořech říkáme. Jak zde lidi zajímají názory druhých a také jak to tady žije i po představeních. Je to obrovská radost. Samozřejmě je tu výjimka, chlápci z poroty mi dávají znát, že jsem nováček a jediná holka. Spousta humoru každý den.

Tohle léto je pro tebe nové nejenom premiérou v porotách amatérských přehlídek, ale v profesionálním divadle...

Ano, jedenáct let jsem byla v Klicperově divadle v Hradci Králové, devět let jako dramaturgyně a dva poslední roky jako umělecká šéfová. Od 1. července jsem šéfdramaturgyní Městských divadel pražských.

Už jsi naznala, že je čas na změnu?

Sešlo se hodně věcí najednou. Takhle dlouhá doba v jednom divadle, být to byla léta šťastná, je hodně. Všechno se to nějak vyčerpá a člověk neví, zda tomu dokáže všechno dát. A i když mě práce s kolegy nesmírně bavila, rozhodla...

Rozhovor pokračuje na straně 10

HRA NENÍ JEN O HAMIŽNOSTI, ALE I O LÁSCE

Rozhovor s členem souboru Josefem Horáčkem a dramaturgem Miroslavem Zavičárem

Je velké výpravné divadlo pro váš soubor charakteristické?

Josef Horáček: Charakteristické to není. Je to třetí podobný kus, který jsme udělali, a to jen proto, že jsme se spojili s klukama (s Miroslavem Zavičárem a Janem Sklenářem - pozn. redakce). Oba dva byli členové souboru Klicperova divadla. Chtěli jsme naše herectví povýšit, tak jsme se spojili s profesionály a velmi jsme si sedli.

Miroslav Zavičár: Jsme herci, já nejsem dramaturg a Jan Sklenář není režisér. Pepa říká, že ta velikost není charakteristická, s tím nesouhlasím, je to už třetí představení, které jsme udělali, a chceme, aby tam hrál, kdo chce a oni chtějí všichni, takže herců je dost. Molière napsal hru pro přibližně deset postav, na to jsme se ale neohlíželi.

Jak vaše spolupráce s profesionálními herci Miroslavem Zavičárem a Janem Sklenářem vznikla?

Josef: Život řídí jen náhoda. Jedna kolegyně ze souboru nás přihlásila do grantové soutěže, grant na tisíc dolarů jsme vyhráli a řekli jsme si, že bychom si rádi zahráli s profesionály. Zavola jsem do Klicperova divadla, a nakonec nám byli doporučeni herce, který mají ambici režirovat. Potkal jsme se s

Janem Sklenářem na pivo. Zamilovali jsme se a od té doby je spolupráce takhle nastavená. Tisíc dolarů netisíc dolarů. Peníze nehrají roli, kluci jsou naši.

Scénografie a kostýmy jsou výrazné složky vašeho představení. Náklady jste pokryli z grantu?

Josef: Ne, grant byl na první představení. Protože to má smysl, a protože jsme měli v Jaroměři skvělého ředitele, který se nebál dát peníze do představení. (Směje se)

Tím ředitelem jste byl vy?

Ano. Roli ředitele bych chtěl vyzvednout, ale náklady nebyly tak vysoké, díky naší skvělé scénografce Ivaně Innertové, která udělala všechny kostýmy téměř za pár šestáků.

Miroslav: Na výrobu kostýmů byly použity recyklované materiály a věci. Třeba límce jsou z trubíc do klimatizací. Ivana má výborné nápady a nechává se inspirovat oblíbenými scénografkami, například Simonou Rybákovou. Inspiruje se kvalitními lidmi a při konzultaci dostala nápad, z čeho kostýmy vyrobit.

Josef: Posbírali jsme spoustu PET lahví.

Miroslav: Kytičky na šatech a brože

jsou z PET lahví. Scéna vypadá noblesně, ale přitom to moc nestojí.

Chtěla bych se zeptat na jeden pro mě matoucí moment ve hře, objevila se tam aktualizace, odkaz k demonstraci na Letné, pochopila jsem to správně?

Miroslav: Aktualizaci jste pochopila správně, premiéra proběhla před rokem a půl a politická situace byla jiná, ale odkaz byl aktuální. To je spíš otázka na politiky, proč ta scéna je stále aktuální?

Ta scéna tam tedy byla už při premiéře?

Miroslav: Byla, není to reakce na demonstraci na Letné.

Josef: Původně to byla vzpomínka na osmdesátý devátý rok.

Jakou spojitost tedy vidíte mezi Lakomcem a politickým děním?

Miroslav: Měla by to být manifestace lásky a svobody. Svobody projevu. Svobody, že se mohu zamilovat do koho chci. Vnímal jsem, že to není jen hra o hamižnosti, ale i o lásce.

Irena Knetlová

PAN MOLIÉRE A JEHO SVĚT

Divadelní soubor Vrchlický z Jaroměře přivezl do Volyně Lakomce, svou v pořadí už třetí inscenaci, kterou vytvořil pod režijně-dramaturgickým vedením Jana Sklenáře a Miroslava Zavičára, donedávna členů hereckého souboru Klicperova divadla. Výsledkem je ambiciózní inscenace, která vykazuje jasnou snahu o originální uchopení Moliérova textu a o syntetické režijní divadlo. Opulentnost na nás číší z každé ze složek, ať už je to výpravná scéna, kostýmy, líčení, práce s hudbou či se světlem, ale také dramaturgicko-režijní záměr samotný.

Jaroměřští se nám totiž pokoušejí rozkrýt moliérovský svět se vším všudy a na jeviště se tak dostávají i další autorovy postavy – pan Anselm je v první části „zdravým-nemocným“, který, jak se později dozvíme, své okolí otravoval kvůli zhrzenosti a žalu nad svým krutým osudem ztroskotance. Je to posun trochu umělý, ale jeho nesporným kladem je rozšíření prostoru pro Anselmova představitele - výborného Josefa Horáčka. Z Tartuffa k nám do Lakomce přichází zase pokrytecky spílající vdova Pernellová, jejíž výstupy však do celku příliš přirozeně nezapadají, v závěru ale její postava doplňuje hlavní téma, které chtěli tvůrci v Moliérovi uchopit především – lásku. Už to lze samo o sobě považovat za problematické, téma je zde navíc posilováno linkou postav z commedie dell'arte – Pierota s Kolombínou, jejichž přítomnost se potom třístí ještě s rámcem dalším, postavou autora. Moliére se tak stává naším průvodcem a uvádí nás také do koloritu na dvoře Krále Slunce, který má touhu v jeho představení vystoupit. Scéna králova narušení představení s požadavkem, aby si v druhé půli představení zahrál, vyvolala však spíše dojem brzké pauzy, skutečným závěrem první půle bylo totiž až velké číslo „demonstrace lásky“ za výtečného zpěvu Jaroslavy Bimanové, představitelky Marianiny matky. Její postava zde byla režijní koncepcí posílena právě pro tematizaci ztracené a nalezené lásky, ovšem i tento výstup zůstal spíše velkým ornamentem než funkčním doplněním.

Vysoké nároky jsou kladeny na herectví jaroměřského souboru. Zvolenou cestu odkazu na commedii dell'arte v pohybové stylizaci a gagu se daří naplnit jen částečně, přestože se s touto těžkou disciplínou herci utkali s maximem svých sil. Mohlo to být ovšem i okolnostmi konkrétní reprízy, ve které navíc kondici představení neprospívalo vlněnější publikum. Výborně fungovala scénografie na principu barokní výpravy, výrazné kostýmy a dynamická hudba Davida Smečky, stejně jako práce prostoru divadla jako takového.

Jaroměřský Lakomec je zkrátka inscenace, která míří vysoko, klade na sebe velké nároky a hýří nápady a režijní ambicí. Občas až příliš. V naplnění zde zůstala na půli cesty, ale přesto je třeba snahu o silné gesto a originalitu ocenit. Na rozdíl od zlaťáků v měšci však platí, že méně někdy víc.

Jana Slouková

Jsem cizinec. Je léto a lidé si ho chtějí užívat trošku jinak. Představení se mi líbilo. Každý režisér i herec má jinou představu a mohli hrát něco aktuálnějšího, třeba o lékařství. Představení bylo krásně vymyšleno a uděláno. Je to klasika.

George

Hrozně se mi líbilo, jak do hraní herci dávali všechnu energii.

Petra

Chválím scénu a kostýmy.

Lukáš

Líbilo se mi nasazení, i že takový počet lidí dokázal být zorganizovaný. Mohlo by to být kratší.

Michal

Líbí se mi, jak Honza Sklenář pracuje s ochotníky. Herci byli hezky typově vybráni.

Týna

Kulisy a kostýmy se mi moc líbily, první polovina také a hezké bylo i prolínání Lakomce se Zdravým nemocným. Nepochopila jsem tu závěrečnou píseň a od té doby už jsem to nechápala.

Jana

Představení mě potěšilo. Nejsilnější byla první čtvrtina, píseň na konci prvního dějství z jiné opery mi to pokazila. Kdyby počáteční elán hercům vydržel, tak by to bylo silnější.

Petr

Na kostýmech a scénografii jsem mohla oči nechat. Přišlo mi to vtipné. Upřímně nevím, co na to říct, herectví bylo záměrně přehrávané, prvoplánové, ale stačilo mi to vidět jednou. Nepochopila jsem taneční scénu s králem. Šel si tam zahrát, bylo kolem toho velké halo, přestože nám ukázali nádhernou sbírku kostýmů, ptala jsem se, jestli to stálo za tu námahu.

Markéta

Nicolas Bedos: Do zdi

JE TO PŘÍBĚH ZE ŽIVOTA

Rozhovor s režisérkou Kateřinou Fikejzovou Prouzovou

Mohla byste mi váš soubor představit?

Fungujeme od roku 2000. Jsme amatérský soubor, který má velký provoz, máme v repertoáru zhruba deset her, hrajeme ve vlastním prostoru na studiové scéně zhruba dvakrát týdně. V tuto chvíli máme pětáctýřicet členů.

Od premiéry Do zdi uplynul už rok. Jak dlouho jste na inscenaci pracovali?

To je rarita, na inscenaci jsme pracovali velmi dlouho, zasáhlo nám do toho mé těhotenství a postupné nemoci obou aktérů. Říká se, že vše špatné je pro něco dobré, díky tomu jsme hodně pracovali na textu a měli jsme hodně čtených zkoušek. Když už jsme začali inscenovat na jevišti, měli jsme text hodně pod kůží.

Popisovala jste, že soubor je poměrně velký, jak jste si pro inscenaci vybírala herce?

Protože máme poměrně dost režisérů, tak se dokonce letos na Volyni stalo, že divadlo Exil Pardubice tady má dvě inscenace. Každý rok jezdíme na dvě až čtyři krajské přehlídky, v závislosti na tom, kolik je premiér, jezdíme i mimo náš kraj.

Děláme české texty, zahraniční texty, některé inscenace mají velké obsazení o patnácti lidech, některé jsou komorní. Vzhledem k tomu, že já jsem teď na mateřské s dvěma malými dětmi, tak jsem si chtěla udělat malou inscenaci. Před několika lety jsme od autora předlohy dělali jednu inscenaci, kterou jsem nереžirovala, ale hrála jsem v ní, a když jsem hledala nějaký text pro tyhle dva herce, tak se mi text dostal do ruky a potřebovala jsem herce, kteří by ho byli schopni uhrát. Herci stojí přes hodinu na jevišti a je to jen na nich. Inscenace je takový rodinný podnik, manžel složil hudbu. Oslovili jsme hradeckého písničkáře, který si říká Eskamotěr, aby nám píseň nazpíval.

Herectví mi připadalo hodně civilní a přirozené, jakým způsobem jste herce vedla?

Od začátku jsme věděli, že je to příběh ze života a nechceme jej hrát přehnaně dramaticky a pateticky, odehrává se už dlouhou dobu po autonehodě. Život vám v tragických chvílích nabízí i směšné okamžiky, tak jsme se jich nechtěli vzdávat. Naše domovská scéna je studiová, maximální kapacita je osmdesát

diváků, a prostor právě nabízí možnost přirozeného civilního herectví.

Co je to, co vás na divadle baví?

Za prvé: divadelníci jsou specifický kolektiv, tvoří takovou rodinu a je mi mezi nimi dobře. Za druhé: divadlo se děje tady a teď. Teď se stala chyba, teď se stalo kouzlo okamžiku. Teď to tady bylo a už to tu není. A ještě to, že v amatérském divadle, alespoň v našem souboru, je sestra z ARO, projektantka, řidič autobusu, učitelka, hodně je nás tam z rozhlasu. Tím, že stojíte na jevišti a soustředíte se na to tady a teď, je to úžasná terapie a možnost pročistit si hlavu.

Jaké jsou vaše plány do budoucna?

Momentálně hlavně přebaluji a dělám paci paci pacičky. V létě na přelomu července a srpna nás v Pardubicích čeká letní divadelní open air akce Perštejn(l)ove, kterou jsem založila se dvěma kolegy a festivalu dělám dramaturgii. Diváci uvidí během čtyř dnů deset divadelních představení.

Irena Knetlová

LEPŠÍ PŘES ZEĎ NEŽ DO ZDI!

Francouzský herec, režisér, dramatik a filmový scénárista Nicolas Bedos, který se nikterak netají tím, že psaní je pro něj terapií, je autorem divadelních hry (Le voyage de Victor) neboli „Viktorova cesta“. V inscenaci českého překladu Divadelního spolku Exil zvolili inscenátoři název „Do zdi“. V komorním příběhu stárnoucích partnerů v režii Kateřiny Fikejzové Prouzové se představili Věra Pojmanová a Alexandr Gregar.

Příběh Viktora, který po autonehodě ztratil paměť, začíná poměrně dlouhou expozicí, ve které se postupem času dozvíme, že jeho současná domácí ošetřovatelka je jeho vlastní ženou. Protože text není příliš rafinovaný v zastírání tohoto faktu, vytušíme jej poměrně záhy. Hlavní zásluhu na tom má ukvapená přemotivovanost ženy, která se snaží donutit nemocného Viktora, který trpí anamnézou částečné ztráty paměti, aby si na ni vzpomněl. Důvodem je snaha se dozvědět, za jakých okolností zemřel její na drogách závislý syn, který byl v době havárie ve stokilometrové rychlosti při nárazu do zdi v autě s Viktorem.

Pod emotivním nátlakem si Viktor vzpomene, že vezl zdrogovaného syna od přítelkyně a mladík cestou zpět požádal otce o klíče od auta, aby cestu sám odřídil. Otec mu to dovolil, a tak došlo k autonehodě, při které syn zemřel a otec utrpěl onu ztrátu paměti. Zde dochází ke zlomu v chování jeho ženy, která byla do poslední chvíle přesvědčena, že svého syna úmyslně autonehodou zabil Viktor. Dozvídá se, že tomu bylo jinak. V tomto očistném momentu dojde mezi manželi k opětovnému sblížení. Postupem dalšího děje však Viktorova žena zjišťuje, že si ji Viktor opravdu nepamatuje nebo to může i předstírat, což není inscenátory úmyslně jednoznačně určeno. To se ještě více znepřehlední, když v samotném závěru Viktor vysloví větu o tom, že si pamatuje, že ji miluje.

Příběh vedený autorem jako rodinná tragédie s detektivní zápletkou postrádá pevné vedení postav vzhledem k zvolenému žánru a převážně funguje jako solidní konverzační hra s nejasnými konturami záměrů jednotlivých postav. Především vedení hlavní ženské postavy je neadekvátní a nezacílené a její postava je z hlediska dramatu značně oslabena a ve výsledku rozostřena.

Přestože sledujeme dva výborné herecké výkony, přičemž výkon Alexandra Gregara můžeme z konverzačního hlediska považovat jistě za mimořádný, tak se zároveň nemůžeme zbavit dojmu, že dramatický materiál, na kterém stojí, nemá potřebnou kvalitu ani vertikálu existenční povahy. Nejasné a hlavně nedokonané motivace postav nevytváří potřebné napětí ani překvapivé pointy a zvraty v ději.

Režijně a herecky můžeme mluvit o velmi dobře zvládnuté práci se všemi komponentami i složkami inscenace, kde výsledek působí kvůli dramatickým nedotaženostem autora předlohy přeci jen rozostřeně i jako celek. Jako bychom sledovali onen příběh přes pomyslnou zeď. To, co se za ní odehrává, mnohdy pochopíme, ale nemůžeme to zcela sdílet. Ale rozhodně inscenaci nelze poslat k vodě... a už vůbec ne „do zdi“!

Jaromír Hruška

Pěkný hudební podkres, příběh, divadlo ve dvou má speciální náboj.

Veronika

Přišlo mi to, jako by mezi nimi byla zeď, nějak mi to nefungovalo.

Jirka

Dojetí, krásný příběh a skvělé herecké výkony.

Lenka, Ústí nad Orlicí

Hráli to výborně, ale režie i herci se mohou rozkrájet, když ten text není ten pravý. Já vím, že porota zase bude unesená. Mě to nezajímalo, bylo to celé slabé. Připomnělo mi to román Kouzelný dům. To bylo jako nebe a dudy, a přitom příběh je podobný. Autor předlohy pro inscenaci měl možná dobré úmysly a nechtěl na něm vydělat, ale myslím, že se mu téma nepodařilo zajímavým způsobem zachytit.

Jiří z Prahy

Inscenace byla vystavená tak, že nás to nutilo přemýšlet, zda opravdu přišel o paměť nebo to jen hraje. Je herecká partnerka jeho žena?

Ifa

Jsem spokojená, měla bych nějaké výhrady, pán v hlavní roli je skvělý, ale shodly jsme se, že děj byl trochu předvídatelný.

Martina a Eva

Jsem absolutně nadšená! Tomu pánovi jsem uvěřila všechno, chci se stát jeho pečovatelkou. Nádherné, silné, mám husí kůži ještě teď.

Jana

Byl to herecký koncert, ten pán byl dokonalý. Bylo mi potěšením se na představení dívat.

Radka

HOLKY HRAJÍ S NADHLEDEM

Rozhovor s režisérkou Oksanou Kaplanovou

**Proč právě text Viliama Klimáčka?
Jak jste si ho vybírali?**

Moc jsme si ho nevybírali, já jsem na něj úplně náhodou narazila a nějakým způsobem mě oslovilo téma tlaku společnosti na ženy. Přinesla jsem text holkám a Karlovi, protože jsme se zrovna bavili o tom, na čem bychom mohli pracovat. Na první čtené zkoušce se nám text hodně líbil.

A jak jste s textem pracovali, je v inscenaci nějaká vaše osobní invence?

Text je hodně upravovaný. Struktura je zachovaná, ale některé pasáže jsou vyškrtané. Osobní příběhy holek jsou jim upravené na míru, protože text je napsán pro tři slovenské dospělé ženské, které řeší trochu jiné problémy než moje holky.

Jak probíhal proces zkoušení, když jste text upravovali, pracovali jste na tom nějak společně?

Všechno jsme upravovali společně. Holky mají na svém příběhu každá velký podíl, já jsem vředycky spíše korigovala směr a vymýšleli jsme to spolu.

Čerpali jste z vlastních zkušeností?

Ano, ono to vychází z těch holek.

Než jsem hru začala dělat, tak jsem se s nimi o tom bavila, nakolik je to ovlivňuje, a ony všechny tři říkaly, že opravdu ten tlak, který jim nebo obecně ženám není příjemný, cítí. Takže to není něco, co by se jich nedotýkalo, naopak bych řekla, že se jich to dotýká až příliš.

Takže to mělo nějaké terapeutické okénko?

Myslím, že celý náš dramaťák je terapeutické okénko. Možná bych to tak nenazvala, ale pohled na téma mají více ucelený. Všechny jsou velmi inteligentní a nemyslím, že by to bylo vyložene přímo terapeutické, spíše nás to sblížilo a utužilo to kolektiv. Sice to byla komedie, ale se silným podtextem.

A jak jste se ocitli zde na Divadelním Pikniku? Jste tady nejmladší...

My jsme se zde ocitli náhodou. U nás v Lounech se pořádá přehlídka Lounské Divadlení, která má právo nominovat a doporučovat na Piknik. Organizuje ji moje kolegyně a asi týden před samotným festivalem jí vypadl jeden soubor. Aby přehlídka mohla být nominační, musí mít osm představení, a tak mi volala, zda bychom nemohli na její přehlídce zahrát, a my jsme souhlasili.

Řekli jsme si, zahrajeme si v divadle, bude to legrace, a nakonec jsme tady.

V čem si myslíte, že je to hlavní kouzlo inscenace?

V tom, že holky hrají s nadhledem, že tam není žádné tlačení vnitřních problémů a emocí, že je to opravdu o tom, že si samy ze sebe umí udělat srandu. Možná je to právě proto, že si tím tématem v určitém období dospívání prošly, že se s tím vyrovnaly. Tím pádem i na jevišti je to odlehčené, i když mluví o něčem nepříjemném, tak to není o tom, že by to do diváka praly vší silou.

Nakolik je ten text flexibilní?

Zaslechla jsem, jak kolemjdoucí říká: to mě zajímá, co tam dneska zase upravili...

Jsme takový veselý soubor, některé drobné úpravy proběhly ještě včera večer. To je můj nešvar, že pokaždé, když zkoušíme, napadne mě, kam bychom to mohli posunout ještě dál. Navíc jsme zapomněli část kostýmů, takže jsme je ještě dnes sháněli v místním sekáči a těsně před představením zbytek našeho souboru běžel ještě pro cedule. Jsme taková dobrodružná skupinka.

Anežka Malčíková

NÍZKOTUČNÝ TEXT S 0,2 % DRAMATU

Hned na začátku vyslovme veliký obdiv herečkám souboru Kefírová sekta Louny, protože hra Viliama Klimáčka Nízkotučný život vyžaduje od ženských představitelk schopnost sebeironie, odvahy zasmát se vlastním (nejen) tělesným nedokonalostem a navíc je ještě ve světle reflektorů představit publiku. Toho rozhodně není každý schopen.

Ještě před závorkou je pak třeba vytknout jednu důležitou věc, a tou je skutečnost, že se inscenace objevila na přehlídce, na kterou očividně nepatří. Nízkotučný život svými parametry má mířit spíš na přehlídky mladého a studentského divadla, cesta oborem činoherního a hudebního divadla není pro složení souboru, práci se souborem a hlavně pro jeho vzdělávání a zlepšování úplně vhodná.

Představení Nízkotučného života pro mě bylo problematické z několika dalších důvodů. Prvním je určitě výběr textu, který nabízí sice několik slovních vtipů, které dokázaly rozesmát publikum, ale z hlediska tématického a dramatického je opravdu nízkotučný. S výběrem textu úzce souvisí asi nejzásadnější problém, a to je věkové obsazení inscenace. Aby fungovala nejen linka slovního humoru, ale i vážnější podtext hry o nenaplněných touhách, rezignaci a porážkách, patřilo by na jeviště pustit herečky třicátnice. Těm uvěřím, že nezdar v kariéře a vztazích s nimi zametou tak, že skončí s lžící a kýblem zmrzliny či maxisklenicí nutelky opuštěné a tloustnoucí. Uvěřím, že jim život opakovaně podrazil nohy a jediné řešení našly v přejídání. A výsledkem je, že je nahradí mladší, šikovnější, dokonalejší, které ovšem možná za pár let budou sedět tloustnoucí ve svých domovech u otevřené lednice. Bohužel tady z hořkosladkého zůstane jen sladko, které poteší, ale na dlouho nevydrží.

Stejně tak potlačují vážnější nebo obecnější linku scény vnitřních hlasů, svědomí ženských postav. Po mém soudu za to může především to, že se role neujal jiný představitel a hrál ho kromě své „vlastní“ role představitel Mariána. Dokonce si myslím, že pokud by se scény vnitřních hlasů škrtnuly, nic moc by se nestalo. Ale obsazení této role dalším hercem by byl alespoň dobrý začátek

Dostáváme se tak k režijní a herecké stránce inscenace. Inscenaci by jistě prospělo přesnější rozehraní a ukončení situací - zapracovat na ostrých hranách mezi nimi,

Nekonvenční, ideální. Já jsem si našel nový jídelníček.

Martin a Radim

Odcházíme nadšené, zasmály jsme se. Fandíme mladým.

Lenka

Bylo to odpočinkové a srandovní, bylo to moc fajn.

Hanka

Nejlepší divadlo, podívejte se na mě, mě to teda oslovilo.

Jana

Vtipné, osvěžující, radostné.

Lenka

Osvěžující, příjemné, líbila se nám minimalistická scéna. Je skvělé, že to hráli mladí lidé, kteří přistupovali k tématu kreativně.

Jana

Mám po jejich představení hlad.

Bětko

Šel bych na to i podruhé.

Jarda

aby představení nebylo zpomalováno nenaplněnými pauzami. Stejně tak i uvnitř situací by se hodilo režijně zapracovat s herci, aby na sebe dokonaleji reagovali, patrneřili a představení by získávalo dynamiku. A jsem naprosto přesvědčený, že minimálně v hereckých silách souboru to je, protože některé situace naznačují schopnost uvědomit si pravidla výstavby, namátkou noční rabování lednice.

Když sečteme výše napsané, zbude k mé veliké lítosti bohužel nakonec z inscenace jen pásmo slovních anekdot a skečů, které bezesporu velkou část publika pobaví a rozesměje. Někomu to může stačit a vlastně nic proti tomu. Jenže pořád jsme v divadle, jsme dokonce na národní přehlídce a jak pro divadlo, tak pro přehlídku je to bohužel málo a velká škoda.

Martin Rumler

POZOR, ABYSTE NEVYČERPALI SVÉ ZBRANĚ HNED

Jako už pravidelně i během tohoto ročníku Divadelního Pikniku probíhá speciální typ semináře, a to seminář souborový. Jak už název vypovídá, tohoto semináře se účastní vždy jeden konkrétní soubor, který v průběhu festivalu projde komplexní přípravou pod vedením profesionálního lektora.

Této role se tentokrát zhostila Hana Franková, dramaturgyně, režisérka, scénografka a pedagožka působící na DAMU.

V průběhu přehledky Hana se souborem procvičuje divadelní dovednosti, většinou herecké, ovšem nějakou tu radu má i pro budoucí či současné režiséry. Její práce však nezačíná až na festivalu:

„V červnu jsem se byla na popud Davida Slížka podívat na zkoušku souboru, abych si mohla udělat alespoň základní představu, jak funguje,“ říká Hana. To hodně vypovídá o přístupu, který využívá při práci se souborem. Je třeba se totiž soustředit na soubor jako celek, zároveň však jednotlivé herce vnímat individuálně, každému pomáhat zlepšit nedostatky či posunovat své limity.

Se cvičením ráno ale začíná zlehka. V příjemném chládku místnosti pod volyňským kinem sedí u stolu parta divadelníků, na první pohled připomínajících školáky. Hrají variaci na hru, kterou každý z nás zná. Kdo? Kde? S kým? Proč? Hra „na papírky“, známá nám z let školních, se pod jejich rukama variuje a stává se básnickým (i divadelním cvičením), takovými Papírky 2.0. Seminaristé už nepíší odpovědi na otázky a netvoří větu, nýbrž píší věty a tvoří básně. Princip ovšem zůstává stejný, a když poté seminaristé své výtvary čtou, vznikají

básně až neslýchané. Hlavním úkolem seminaristů však je, aby zdánlivý nonsens začal dávat smysl, a to především pomocí jejich přednesu. A daří se jim, náhodné věty skládají dohromady a mnohdy tím tvoří zajímavé, ač mírně dadaistické, významy.

Po lekcí v básnění staví Hana účastníky semináře ke zdi. Nemusíte se ale bát, hercům nebude v žádném případě ubližovat. Právě naopak, budou relaxovat a zároveň procvičovat vnímání vlastního těla, když se za zvuků hudby budou snažit nějakou částí těla držet zdi. A přestože Hana ve svých lekcích klade důraz především na jevištní pohyb, cvičí se soubor v i jiných dovednostech. Třeba hned po cvičení u zdi začíná trénink improvizace. Herci provádí známá cvičení, zmínit můžu například hru „Ruce“. Toto cvičení má několikery účel, jednak samozřejmě zlepšuje schopnost herců reagovat na nenadálé situace, dále je však cvičí i v rozehrávání a uzavírání situací. V neposlední řadě se po přesunu do místního kina soustředíme na prostor a seminaristé mají jeden úkol: pohybovat se tak, aby zaplnili celé jeviště.

Kromě těchto cvičení seminaristé plní i dlouhodobější úkoly, které trvají několik dní. Kontinuální práce totiž

umožňuje lepší rozvoj, pomáhá hercům sledovat, co a jak jim vyhovuje, sledovat, jak se rozvíjejí. Text, který si první den seminaristé vytvořili a četli, a ke kterému druhý den přidali nějakou činnost, mají nyní za úkol opět zahrát - ovšem to, co dělají, nebude korespondovat s tím, o jakém tématu hovoří.

Budou tak tvořit až absurdní situace, které jsou mnohdy velmi komické. Ke každému výstupu má pak Hana nějaký komentář, například: „Pozor, abyste nevyčerpali zbraně hned.“ Především však hojně klade otázky: „Co se proměnilo? Co jste vnímali?“ Načež herce nutí zkusit si na ně odpovědět - ne všechny

radly přijdou zadarmo. Sama Hana ke způsobu své práce říká: „Přistupuji k nim tak jako ke každé herecké skupině.“ Často však všechny nechává v napětí (zejména tedy redaktory, kteří se semináře neúčastní). Někdy totiž téma či komentář nakousne, ale vrátí se k němu až během dalších lekcí, například už víme, že nejhorší je takzvané obecné herectví a že ani průběžné herectví není košér, zatím ale nevíme, co to vlastně doopravdy je.

A co na seminář říkají sami účastníci? Za velkou výhodou považují, že není nutné se seznamovat nanovo jako na semináři individuálním, většinou už se herecky znají. To ovšem seminář nečiní nijak méně intenzivní. Mnozí se sice znají, někteří ale hrají poprvé, či jsou členy teprve chvíli, takže kromě dovedností na semináři mohou získat i jistou sounáležitost se souborem.

Anežka Malčíková

CO SE NA PIKNIKU DĚJE V NOCI...

Nevyčerpatelné prameny alkoholu, rejdy nadpřirozených sil, mýtické poutě na kapličku, noční koupání s vodníky ve Volyňce - to je jen malý výčet maloměstských legend, které vám zkušení účastníci o Pikniku možná vyprávěli. Jak už to u legend bývá, většina z nich se nikdy nestala a lidé, kteří se těchto událostí zúčastnili, tvrdí, že ta částka taky nesouhlasí. Přesto můžeme potvrdit, že se ve Volyni o svatopiknikových nocích dějí věci, o kterých se v mainstreamových médiích nedočtete... Některé jsme pro vás zachytili - sdílejte je, než nás smažou!

Po vlně veder přišel večer Mrázek a snažil se nás přesvědčit, že je léto, léto, léto, léto...

V pevné zdi se otevřelo hladové okno. Bydlí v něm dvě bludičky, které svádějí kolemjdoucí na scesti...

Teplá ohně vylákalo mezi lidi divoženku Kateřinu B., která byla toho rána poněkud neklidná...

... dokončení ze strany 1

... jsem se odejít. Ze strany nového vedení Městských divadel pražských nastalo takové pomalé namlouvání, pořád jsem váhala a nechtěla jsem Hradec hned opustit, chtěla jsem po Davidovi Drábkovi něco vytvořit. Teď asi po dvou letech už to snad s klidnějším svědomím můžu udělat a řekla jsem tedy ano.

Proč zrovna MDP?

Teď tam něco kvasí, děje se tam nějaká změna. Nemusí se tam tak hlídat repertoár, je tu větší dramaturgická volnost. Přece jen v oblastním divadle musí být člověk konzervativnější a vyhovět vlastně všem.

No a co amatérské divadlo, nechceš se do něj pustit i nějakou prací, nejen jako lektorka?

Chci, zajímá mě to a nějaká spolupráce se pomaličku rýsuje. Uvědomuju si totiž, že je spousta velmi dobrých amatérských režisérů, spousta výtečných amatérských herců, ale nejsou vidět dramaturgové. Buď tu práci s textem nějak zkusí zvládnout režisér a nebo tam prostě není. Je jasné, že lidé, kteří tíhnou k divadlu, se většinou profilují hraním nebo chtějí režirovat. Málokdo asi v amatérském divadle od malička říká, jáéé, já bych chtěl škrtat text.

Martin Rumler

OMLUVA

V rozhovoru s Hanou Frankovou ve zpravodaji číslo 4 jsme zaměnili slovo "hlediště" za "jeviště". Správné znění její věty zní: "Herec má klapky na očích, jako kuň, proto říkám, že v *hledišti* je hezká škola..." Za chybu v orientaci v prostoru divadla se omlouváme.

FAGI

PROGRAM

Čtvrtek 4. července 2019

13.30 – 19.30 Výlet na Otáčivé hlediště
Český Krumlov

Malé divadlo České Budějovice / režie:
Petr Hašek

Arthur Conan Doyle, Zdeněk Jecelín:
Ztracený svět (DP)

14.00 NN DS SemTamFór Slavičín /
režie: Jan Julínek

Patrick Ryan, Hynek Bouček, Milan
Schejbal: **Jak jsem vyhrál válku**

17.00 Vzpomínka na Františka Zborníka
(DP)

20.00 NN Ty-já-tr/Načerno Praha / režie:
Lukáš Křížek

Jean-Michel Ribes: **Divadlo bez zvířat**

22.15 MS Diskuse (Jak jsem vyhrál
válku, Divadlo bez zvířat)

Pátek 5. července 2019

10.30 (sraz Na Nové) Komentovaná
prohlídka města Volyně (DP)

14.00 NN DS Břetislav Břeclav / režie:
Tomáš Uher

William Shakespeare: **Romeo a Julie**

17.00 MS Diskuse (Romeo a Julie)

18.15 NN Divadelní studio Viktorika
Holešov / režie: Konrád Popel
Václav Havel: **Audience**

20.30 NN Divadýlko na dlani Mladá
Boleslav / režie: Petr Matoušek
Alois a Vilém Mrštíkové, Petr
Matoušek: **Vávra aneb Všechno, co
jste chtěli vědět o Maryše a báli jste
se Mrštíků zeptat**

22.30 MS Diskuse (Audience, Vávra)

Zpravodaj celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2019. Redakce: Anežka Malčíková, Irena Knetlová, Martin Rumler, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.